Автор і Карооka

АвторЧе | AuthorChe

2021 – 2023

Частина перша

Який прекрасний захід сонця,
десь там моя родина.
Он ті пейзажі у віконці
немов жива картина.
Сказав він і пішов до хати,
стихло все навколо.
Він думає: "Щось написати
мабуть було б чудово.
Та натхнення десь блукає...
Буду я чекати.
Вийду краще у подвір'я
на зорі споглядати."
Пройшов місяць і два дні,
а він все коло хати.
Бував раз в тиждень на коні
їздив щось шукати.
Надії все менше ставало,
він приїхав в місто.
В центрі музики грали,
пекар місить тісто.
Повіяв теплий вітерець
і пташечки співали.
В дівчини випав гаманець
і біля нього двоє стали.
Один чоловік собі забрав
і Автор йде до нього.
"Гаманець хутчіш віддав,
бо побачиш мене злого".
Відібрав він гаманець
й шукає ту дівчину.
Вона пішла десь навпростець
він відчува провину.
Випала візитна картка,

на ній ім'я й графиня.
Була й маленька фотокартка
де та красуня у святині.
На коня сідає він
й адресу прочитав.
Приблизно дві години,
він той дім шукав.
У скриньку все кладе
й в записці написав.
Свій номер і про те,
як він її шукав.
Автор стука в хвіртку,
на коня заліз.
І згадує як влітку
шукав для твору зміст.

Тут двері прорипіли,
він рушив в свою путь.
Там дві дівчини вийшли
і гаманець беруть.
Лиш курява і силует
лишилися позаду.
Він поправив свій кашкет
і згадав її помаду.
Вечір, місяць, зорі
і прийшло натхнення.
Він сів собі надворі
І написав про сьогодення.
Через тиждень лист прийшов
він його відкрив.
Фотографію знайшов,
це для нього був прорив.
Там дівчина та сама
служницею працює.
А поруч якась дама
яка мабуть керує.
Він вперше закохався,
всміхнулась йому доля.
Нарешті дочекався,
з'явилась в житті Поля.

Автор збірку написав
про своє кохання.
Її надрукував
І готував зізнання.
В одній газеті
про нього прочитала
графиня Бетті
і його покохала.
Одного дня приїхав
до палацу дами.
Щоб передати Полі
цукерки із квітками.
Виходить господиня
його тепло зустрічає.
І не одну годину
про щось з ним розмовляє.
Він забув про квіти
і про кохану Полю.
"Набридло вже сидіти,
хочеться на волю".
Бетті Полю кличе
його проводжати
і на прощання сказала:
"ще можеш завітати".

Для Полі подарунки
біля воріт лежать.
Щоб покращити стосунки
їх краще зараз дати.
Поліна не чекала
від Автора такого.
Його поцілувала
і він рушив дорогу.
За цим спостерігала
і її графиня.
Яка його кохає
І хоче від нього сина.
Бетті собі хитрує:
"що ж таке зробити,
щоб він зненавидів її
й почав мене любити..."

І листа мудрує
і якому написала.
Що Поля не кохає
і ніколи не кохала,
що він ніхто для неї
й далеко від народу,
що для неї треба
нащадок славного роду.

Підписала і загортає,
адреси Автора не знає.
Служницю кличе свою
і нею відправляє.
А Автор того часу
у хижці прибирав.
І коханої фото
із полиці взяв.
Стоїть і вдивляється
в ті карі очі.
А вони посміхаються,
сказати щось хочуть.
В двері хтось стукає,
він фото кладе.
І всміхнено, легко
на вулицю йде.
Зустрів Полю ласкаво,
запросив до хати.
І за чашкою кави
почали розмовляти.
Надворі стемніло
і Полі вже час йти.
І Автор несміло
вирішив її підвезти.
Рано-вранці вставши
згадав він про листа.
Поклав на стіл із думкою,
що ввечері ще прочита.
І починав писати
досконалого вірша.
Який вирішив назвати
"художниця моя".

"Митець це теж людина
інший світ він має,
сприйма все трохи дивно
і природу кохає.
Творить для усіх
і ділиться знаннями.
Змінюючи світ
вона обходить ями.
Відтворює красу,
що хоче показати.
З метою однією —
любити навчати…"
Непомітно настав вечір,
Він листа відкриває.
Тріск паличок у печі,
а Автор сидить читає.
Через дві хвилини,
листа він розриває
на рівні половини
і в піч їх викидає.
Знову криза творча,
не пише він нічого.
Немов якась порча
дібралася до нього.

"Чому? за що? навіщо?"
він питав себе.
"Потрібно і ще більше?
то хай собі знайде…"
Поїхав він далеко
від людей найдалі.
Туди де не літають лелеки,
там де не бігають лані…

□ □ □

Частина друга

Лист-відповідь Автора до Кароокої
Пишу я стих, всю душу вылил,
Тебе одной я рассказал.

А оказалось, что любимой,
Словом одним жизнь сломал…
Хотел любви и понимания,
Ласки, объятий я твоих.
А приношу лишь разочарованье,
Уголёк любви во мне притих.

Пишу тебе с одной я целью,
Что б поняла кто я такой.
Что я любил тебя и верил,
Что обладаю тобой неземной.
Хотел любви как у людей.
Её не вижу я сейчас.
Не вижу счастья и детей,
Не вижу уголька у нас.
И эти строки для тебя
Опять душа моя писала.
А я хотел лишь, чтобы моя,
Любимая опять сказала,
Я люблю тебя….

. . .

Автор про себе у віршах
"*Мысли в слух*"

Накрылось небо тёмным одеялом,
Встает луна и освещает путь.
А звёзды, будто сильным градом
В след за луной себе бегут.
Где-то вдали ты видишь Солнце,
Оно давным-давно в пути.
Возможно, больше не вернётся,
Так и останется в тени.
Сидишь один и в небо смотришь,
И вспоминаешь те моменты.
Рукой по небу нежно водишь,
Перед глазами жизни лента.
И каждый вечер ищешь ночи,
И только ждешь её одну.
Чтоб снова звёзды, словно точки

Раскрыли сердца глубину...

. . .

"*(псевдо)Фінал*"

От любви отвык, её он подзабыл.
Больше не писал, но всё ещё любил,
Она молчала тоже, ждала его письма.
В душе понимала, что не была права.
Хотелось лишь услышать, увидеть и обнять.
Но она боялась что-то изменять....

. . .

15 лет спустя..
Вечером уставший он пришёл домой.
Сел и выпил кофе наедине с собой.
У двери поставил друга своего,
Который в лесу не подводил никого.
Дров сегодня он три фуры нарубил.
Один сидел в лесу ни с кем не говорил.
Хотел он убежать, чувства свои скрыть.
Но сердце выбирало продолжать любить.
Каждый день работал, лес опустошал.
В своей голове он мысли очищал.
Хотел наедине забыть ту красоту.
И в мыслях он рубил деревья в пустоту.
Чем больше он сидел, тем больше лес ставал.
И он устал рубить, забывать её устал.
Взял свой телефон, номер набирает.
Она сказала "хай", его сердце замирает.
Он падает на пол, трубку не ложа.
Такова любовь у него была....

□ □ □

Частина третя
Чисте небо, ні хмаринки, пташечка співає.
На лавочці, у дворику вона його чекає.
Шоста п'ятдесят, пуста біла палата,

тут Автор спочиває, не може щось згадати.
Останній його спогад, це місцевий ринок,
а далі йде туман.. І тут уже спочинок.
Поля завітала до Автора ще з рання,
А він лиш запитав: "ви до мене пані?"
"Так, прийшла сюди, як твоє здоров'я?",
"Наче ліпше вже, скоро йду на волю".
Він ще не згадав… засмутилась Поля,
Боїться нагадати, завдати йому болю.
Сидить біля палати і не має гадки,
що його робити… Почати все спочатку?
Нічого не придумалося, так вона й зробила,
і Автора на каву, до себе запросила.
Моментом скористалася, "Як твоє ім'я?"
А він їй відповів "Давно вже як нема…
Відрікся від усього, минулого немає…
Втратив я життя, ту що я кохаю."
"Вибач, я не знала. Не хотіла так."
"Не твоя вина, то не твій косяк.
Колись був покохав, а її не стало,
хвороба невідома її життя забрала..
А з нею вмер і я. І Автором зостався.
Вона мене назвала так коли я їй зізнався.
От таке життя. Тому ім'я не маю,
Можливо поверну, але як покохаю…"
Поля була в шоці, такого не чекала.
Два роки спілкування, а цього не знала.
Вони допили каву. Автор Полю обійняв
і на конику своєму, додому поскакав.
Приїхав він, а вдома інакше все лежить,
і фото невідоме біля вікна стоїть.
Бачить Полю тут, а ззаду віршик є,
"Мною він написаний? Бо схоже на моє.
Хто вона мені? Невже її я знаю?,
І хто ж з поетів наших так її кохає?"
Думав він про це, цілу ніч не спав,
Але красуню ту, таки він не згадав.
Так два тижні поспіль. Проклинає і себе,
І серцевий напад, що стер останнє все.
Знайшов він свій блокнот, його розгортає,
І про своє кохання він вірші читає.

Сів він до каміну, розпалив вогонь,
І заснув від втоми, і побачив сон:
Одного разу, з лісу, в місто я виходжу.
Воно немов закинуте, людей я не знаходжу.
Але я помилився, в місті дядька жив,
Але не встиг моргнути, як я його вбив.
Не контрольовано, не я, хтось керує мною,
А руки мої трусяться, вони стікають кров'ю.
Здавалося, що все, що виходу немає,
І тут, ніжно за плече, хтось мене торкає.
Тепла, приємна рука, всю напругу зняла,
І в істоти тої, сили всі забрала.
Повертаюся назад, а там стоїть красуня,
Кучері русяві, очі, гарна сукня.
Вона взяла мене за руку, ніжно обійняла,
і неймовірні відчуття мені подарувала.
Я переродився, я немов прозрів,
Не відчував ніколи, подібних відчуттів.
І згадав я Полю, і згадав я все,
і тепер сумління не мучало мене.
Автор йде до Полі, купив букет жоржин,
і секрет їй відкриває, його ім'я Вадим.
Вони одружилися, доньку народили,
І щасливо, разом, все життя прожили.
Ось такий фінал, історії чи саги,
вирішуйте самі) Спасибі за увагу!
Вадим Ємельянов (AuthorChe)